

"Dat moeten wij toch ook kunnen"

Hij geloofde in de 'triomf der techniek'.¹ Onder zijn leiding (1961-1971) mochten Philips' ingenieurs ontwikkelen wat ze wilden. De omzet, het personeelsbestand en het scala producten groeiden ongehinderd. Maar de aimabele Frits Philips, die afgelopen nacht overleed, was geen sterke topmanager. Onder hem begon ook de stagnatie.

© Door Marcel Metze en Leo Groosman*

Een eeuw is een lange tijd. Toen Frits Philips op 16 april 1905 werd geboren, was de firma Philips & Co. nog maar anderhalf decennium oud, produceerde zij alleen gloeilampen en werkten er rond driehonderd mensen. Frits was het derde kind van Anton Philips, een van de twee grondleggers (de andere was Gerard Philips) van het elektronicaconcern. Zijn jeugd was betrekkelijk onbezorgd.² Daarna had hij echter moeite zijn eigen weg te vinden, vooral door het optreden van zijn dominante vader. Hij wilde in Leiden rechten studeren. Anton beschikte anders, dus volgde hij de voetsporen van zijn oom Gerard en ging naar Delft voor een opleiding tot werktuigbouwkundig ingenieur. Na zijn afstuderen in 1929 en een jaar militaire dienst trad hij bij Philips in dienst. Anton begon hem te coachen, in de hoop dat hij zich zou ontplooiën tot een waardige opvolger. Maar Frits had een zachtmoedig en gevoelig karakter, was soms wat verstrooid en niet erg assertief. Anton ergerde zich dikwijls aan hem en Frits kreeg het gevoel "dat hij mij graag de aard had toegewenst van mijn jongere zus Jetty, die niet zozeer een studiehoofd had, maar die heel doortastend, pienter en bijdehand was."³

Het gehele artikel is te verkrijgen bij Marcel Metze. Voor meer informatie over het bestellen van artikelen, kijk op www.metze-research.com

¹ Een slagzin die het concern in de jaren vijftig begon te voeren.

² Het tweede kind Beppie was al voor Frits' geboorte overleden. Frits heeft zijn jeugd beschreven in zijn autobiografie *45 jaar met Philips*, Rotterdam, 1976

³ F. Philips, p. 49-50